

Федерико Гарсија Лорка

КРВАВЕ СВАДБЕ

Режија: Игор Вук Торбица

GRAD
Theatre
CITY
BUDVA

ЈУ „Град театар“, Будва и Српско народно позориште, Нови Сад

Федерико Гарсија Лорка
КРВАВЕ СВАДБЕ

Режија:	Игор Вук Торбица
Сценограф:	Бранко Хојник
Костимограф:	Јелисавета Татић Чутурило
Композитор:	Владимир Пејковић
Сценски говор:	др Дејан Средојевић
Дизајн свјетла:	Милица Стојшић
Асистент редитеља:	Стефан Чамџић
Асистент сценографа:	Андреја Рондовић
Асистент костимографа:	Снежана Хорват

Играју:

Мајка:	Варја Ђукић
Вјереница:	Милица Грујичић
Ташта:	Ивана Мрваљевић
Леонардо:	Павле Поповић
Леонардова жена:	Бранка Станић
Вјереник:	Вукашин Ранђеловић
Отац:	Мирослав Фабри
Сусједа и просјакиња (Смрт):	Драгиња Вогањац
Служавка:	Маја Стојановић
Први дрвосјеча:	Душан Вукашиновић
Други дрвосјеча:	Филип Ђуретић
Мјесец:	Ненад Пећинар

Директор ЈУ „Град театар“: **Милена Лубарда Маројевић**

Управник Српског народног позоришта: **др Зоран Ђерић**

Директор Дrame Српског народног позоришта: **Милован Филиповић**

Продуценти:	Мирела Адровић Шофранац, Елизабета Фабри
Технички директори:	Душан Кнежевић, Саша Сенковић
Инспицијент:	Золтан Бешењи
Суфлер:	Снежана Ковачевић
Организатори:	Ана Крута Смаилагић, Бојана Склендер
Дизајн:	Игор Вук Торбица, Мерин Смаилагић
Фотографија:	Срђан Пабло Дорошки, Славен Вилус

Декори и костими израђени су у радионицама Српског народног позоришта, Нови Сад.

Премијера на XXXII фестивалу „Град театар“

09. августа 2018, 21ч, сцена између цркава, Стари град Будва, репризе 10, 11. и 12. августа

Премијера у Српском народном позоришту у Новом Саду

септембар 2018. год, сцена „Пера Добриновић“

„Надахнуће често отворено напада интелигенцију и природан ред ствари, треба гледати детињим очима и тражити Месец. Треба искати Месец и веровати да нам га могу ставити у руке... Машта је разумна, сређена, пуна равнотеже. Надахнуће понекад и греши, не познаје човека и ставља сивог црва у јасне очи наше музе. Зато што воли. Али то и не схватамо. Машта има у себи песничку средину и даје је, а надахнуће проналази песнички чин. Песничко дело се не може надирати ничим. Треба га примити као што се прима звездани смак. Али радујмо се што песништво може да избегне студеним канџама разума.“ (Лорка, 1930)

ФЕДЕРИКО ГАРСИЈА ЛОРКА рођен је 1898. у Фуенте Вакеросу, у шпанској провинцији Гранада, а умро је 18. или 19. августа 1936. Студирао је књижевност, сликарство и музику, што је све касније дошло до изражаја у његовом бављењу позоришном умјетношћу. Лорка је био син имућног андалузијског земљопосједника, а никад није био успјешан ђак. 1909. се са родитељима сели у Гранаду. 1919. године одлази у Мадрид да студира књижевности и права. Упознаје се и дружи са многим тадашњим интелектуалцима, међу којима су и Луис Буњуел и Салвадор Дали, који су га увели у поезију надреализма. Музику је студирао код де Феила, који му је усадио љубав према народној пјесми и усмјерио га ка сакупљању народног блага. У Мадриду се упознаје и са актуелним европским и свјетским збивањима и проблемима. Путовао је широм Шпаније, али је посјетио и САД и Аргентину. Током путовања кроз Шпанију биљежи народне напјеве. У САД је стигао у доба економске кризе, па је ту земљу доживио као нехумани свијет празнине и тјескобе, у којем је све подређено трци за новцем. Иако се Лорка није активно бавио политиком, за вријеме грађанског рата био је ухваћен и стријељан. Не зна се гдје му је гроб. Лорка је почео да пише стихове као петнаестогодишњи дјечак. Његову поезију карактеришу три битне црте: артизам, утицај традиције и народних пјесама и лични, изразито страстан доживљај свијета. Лорка је писао и драме у којима описује патњу и људске страсти, прије свега жена. Његове најчувеније драме, познате и под називом “рурална трилогија”, су: “Крваве свадбе” (1932), “Јерма” (1934) и “Дом Бернарде Албе” (1936). Чита се и режира и данас, 120 година од рођења.

Лорка на „Граду театру“

1990. БИТЕФ театар Београд/Балетски ансамбл Сигнум Београд; ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ; коереографија Дејан Пајевић

1991. Театар Рома Пралипе, Милхајм на Руру, Њемачка; КРВАВЕ СВАДБЕ; режија Рахим Бурхан

1997/1998. фестивалска продукција; ЈЕРМА; режија Љубослав Мајера; Израли: Дара Џокић, Младен Нелевић, Варја Ђукић, Радоје Чулић, Татјана Бермел, Богданка Савић, Ивана Мрваљевић, Горана Марковић, Дубравка Вукотић, Маја Шаренац, Радмила Мугоша, Бранка Шелић, Славка Нелевић, Хана Мајерова, Александар Ђурица, Бора Ненић, Сејфо Сеферовић, Момчило Пићурић

ИГОР ВУК ТОРБИЦА дипломирао је 2013. на Катедри за позоришну и радио режију на Факултету драмских умјетности у Београду, у класи проф. Алисе Стојановић. Тренутно је на докторским студијама. Као асистент режије сарађивао је на представама Дина Мустафића („Рођени у ЈУ“, Југословенско драмско позориште, Београд, „Patriotic Hypermarket“, Битеф театар, Београд), Соње Вукићевић („Родољупци“, Српско народно позориште, Нови Сад) и Ане Ђорђевић („Четрнаеста“, Народно позориште Републике Српске, Бања Лука). Режирао је Молијеровог „Дон Жуана“ (Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин), фон Клајстов „Разбијени крчаг“ (Југословенско драмско позориште, Београд), Толеровог „Хинкемана“ (Загребачко казалиште младих, Загреб), фон Хорватове „Приче из Бечке шуме“ (Градско драмско казалиште „Гавела“, Загреб), Нушићеву „Ожалошћену породицу“ („Žalujōča družina“, Словенско људско гледалиште, Цеље/Прешерново гледалиште, Крањ), Толстојево „Царство мрака“ (Народно позориште, Београд), Шекспировог „Тита Андроника“ (Загребачко казалиште младих, Загреб). Добитник је награде „Хуго Клајн“ за најбољег студента позоришне режије у генерацији. „Покојник“ Бранислава Нушића, његова испитна представа на трећој години, добила је главну награду фестивала „Студио фест“, уврштена је у редовни репертоар Југославенског драмског позоришта, а на Нушићевим данима у Смедереву проглашена је за најбољу представу фестивала. За представу „Хинкеман“, Торбица је на Југословенском позоришном фестивалу „Без превода“ у Ужицу 2016. добио награду „Ардалион“ за најбољу режију. То је била најбоља представа фестивала и према оцјени стручног жирија и мишљењу публике. На 31. фестивалу „Гавелине вечери“ најбоља представа поново је била „Хинкеман“, а Торбица је добио награду за режију. Иста је представа освојила и награду хрватског глумишта за најбољу драмску представу у цјелини, а на 24. Међународном фестивалу малих сцена у Ријеци, „Хинкеман“ је освојио четири награде жирија, од чега Игор Вук Торбица за најбољег редитеља.

ОДБРАНИТИ ЛОРКУ

Непосредно пред позив који сам добио од вођства "Града театра" из Будве, с предлогом да заједно остваримо представу, вратио сам се био проучавању Чаплинових филмова и средстава којима је остваривао заокружену цјелину својих свјетова. Многи би ме већ на овом мјесту прекинули и питали какве везе Чаплин и његова умјетност имају са Лорком и представом која је, неколико мјесеци потом, настајала на позорници Српског народног позоришта у Новом Саду, а онда и довршена у девет последњих дана проведених у Будви.

И заиста, на први поглед је мало тога што се у геометризованом и грубом слепстик-хумору код Чаплина може упоредити са Лоркиним поетским свијетом и његовим описима прашњавих и пустих пејзажа Шпаније. Међутим, на други поглед – или на мој други поглед – испод поменутих Чаплинових тјелесних скечева, увијек је избијала једна једноставна, проста и њежна поетска истина. Изнова је Чаплин у сваком свом дјелу, проналазио начине да проговори о суштинским стрепњама човјека, о његовим страстима и његовим сновима. За мене, Чаплин јесте био и увијек ће остати пјесник, умјетник само различитог ритма и другачијих слика но оних које можемо да пронађемо код Лорке, али једнаке стваралачке потребе и искрености.

Ово никако не значи да смо наше "Крваве свадбе" сценски упризорили уз помоћ Чаплинових средстава. Нешто сасвим друго је у питању. Тих дана, када сам добио позив из Будве, у мени је снажно одјекивао један сасвим мали дио из монолога који Чаплин износи у свом "Великом диктатору". У мом слободном преводу, звучао би некако овако: "Ми размишљамо сувише, а осјећамо толико мало...!"

Ето реченице одговорне за то што сам, неколико дана након позива на сарадњу, одлучио да управу "Града театра" предложим да радимо управо Лоркине "Крваве свадбе". Заиста, окружени смо вулгарношћу и грубошћу, убрзаним свијетом сталне промјене, стварности непрекидне буке и бијеса, са којом и сам редовно улазим у једнако бучан и бијесан дијалог. Међутим, у том конкретном тренутку, у моментима промишљања шта би био наслов који би нас окупио у заједничком раду, пожелио сам кренути неким другим путем, неким погледом искоса, издвојеним и тихим мјестом. Мјестом које је потребно осјетити прије него ли рационално анализирати. Чаплин ме је постидио једном једином реченицом и ја сам му рекао: "у праву си, хајде да кренем из оног мени мање познатог".

Хтио сам одмах да пронађем текст због којег би ме многи на првом мјесту упитали – нама редитељима веома добро знано питање – "Шта ћеш са тим данас?".

Већ сам имао и спреман одговор, да ме не занима то "данас", да, ако свакој ствари коју чинимо морамо наћи и тренутно уземљење и утемељење у непосредном "сад и овдје", онда к врагу са цјелокупном умјетношћу. Хтио сам позвати људе да на тренутак престану да мисле из сопственог пакла субјективитета. Да пусте знање и да осјете. Да неком другом центру, а не оном церебралном, дозволе да прими једно дјело. Да умире буку својих мисли и да прије свега слушају и осјете.

Лорка је био мој први избор, не само због неоспорног мјеста у цјелокупној европској и свјетској пјесничкој традицији, него и стога што је један од ријетких аутора који је успио пренијети свој пјеснички језик у театарске оквире, истовремено се опирући томе да се повинује законима традиционалног драмског склопа, сукоба, фабуларног развоја и значења. Сем тога, на просторима наше некадашње заједничке земље, Лорка је дуго запостављан на позоришним сценама. На тим нашим географским просторима заправо је заувјек остало неоткривено, или бар не у потпуности откривено, оно што се назива "новом шпанском поезијом". Парадоксално, јер могли бисмо примјетити да је толико тога заједничког у мотивима наших двају поетских и језичких насљеђа. (Није тек случај ни коинциденција то што је, рецимо, надреализам тако брзо – након што је израстао из гласова махом шпанских аутора – нашао свој тренутан одговор и код аутора југословесних народа). Лорка је, у том погледу, за мене био аутор са којим бисмо, и без правога предзнања публике, могли остварити подсвјесне асоцијације и дијалоге кроз представу. Уосталом, он је у својој поетици помирио оно што се на нашим просторима, сва је прилика, никад неће помирити. Као ни један аутор пре њега, Лорка је објединио, у једнакој мјери и снази, три поетска, ауторска, и, рекао бих, идеолошка плана: умјетничке традиције, народног и личног.

Много пута до сада у својим сам јавним иступима упоређивао нашу текућу стварност са ратним стањем. Узимао сам себи то за право, иако ме је било лако оспорити. Сада, овдје, то чиним крајње условно и посредно. Заборавио сам гдје сам чуо ту причу, да ли ми је неко причао или сам је пак негдје прочитао. Но, као и многе друге приче, и ова је напосто временом постала моја. Прича говори о следећем. У сред наших последњих ратова, у граду који је био под рафалним палбама и сукобима, знало се ноћу чути како негдје из неког стана, неко, без изричите амбиције, свира виолину, сасвим тихо и за себе. Они који су могли чути инструмент и концентрисати се на звук мелодије, бар накратко би осјетили одсуство страха.

Кад о томе размишљам, волио бих да ова представа изазове сличан осјећај.

Игор Вук Торбица

БРАНКО ХОЈНИК рођен је 1975. год. Дипломирао је на Академији ликовних умјетности у Љубљани. Као сценограф радио је на више од сто двадесет позоришних представа у готово свим словеначким позориштима, али и шире (у Хрватској, Србији, Њемачкој, Русији, Норвешкој). Радио је и у Опери и Балету Словенског народног гледалишча. Редовно сарађује са многим реномираним словеначким редитељима, као што су Јернеј Лоренци, Едуард Милер, Вито Тауфер, Матеја Колежник, Томи Јанежич. Добитник је престижних награда на бројним позоришним фестивалима, као и три награде за сценографију на Борштниковом фестивалу словеначког театра. Представе на којима је сарађивао награђене су на разним међународним фестивалима, међу осталим, на БИТЕФ-у и на фестивалу "Контакт" у Пољској. Добитник је гран-прија Међународног позоришног института за музичко-сценски пројекат "Од памтивијека" ("From time immemorial"), којим је дириговала Кармина Шилец, 2006. године, награде Удружења позоришних критичара и истраживача Словеније за представу "Орестија" редитеља Јернеја Лоренција 2009. год, награде „Учимура“ Међународног позоришног института за но-драму "Вјетар у гранама борова" редитеља Јернеја Лоренција 2009. год, гран-прија на сарајевском фестивалу МЕСС за представу "Краљ Иби" истог редитеља 2016. год. Тим који је радио на представи "Илијада", рађеној по истоименом Хомеровом спјеву у режији Јернеја Лоренција, добио је награду на 49. БИТЕФ-у и гран-при и награду критичара и новинара међународног фестивала "Контакт" у Пољској 2016. год. Позоришна адаптација књиге Виктора Франкла "Рећи ДА животу упркос свему: искуства једног психолога у концентрационом логору" у режији Томија Јанежича номинована је за награду за сценографију "Златна маска" у Москви 2016. године.

ЈЕЛИСАВЕТА ТАТИЋ ЧТУРИЛО дипломирала је 1994. на Факултету примијењених умјетности и дизајна у Београду, Одсјек костимографија. Мастер студије завршила је на Централном факултету "Сент Мартинс" за умјетност у Лондону 2002. године. Члан је УЛУПУДС-а од 1997. у статусу слободног умјетника. Аутор је преко шездесет позоришних костимографија и сценографија у представама Југословенског драмског позоришта, Атељеа 212, Београдског драмског позоришта, Народног позоришта у Београду, Звездара театра, позоришта "Душко Радовић", позоришта "Бошко Буха", позоришта "Пинокио", позоришта "Пуж", БЕЛЕФ-а, БИТЕФ театра, фестивала "Град театар" из Будве, Центра за културу Тиват, Градског позоришта у Подгорици, Народног позоришта Републике Српске, Народног позоришта у Нишу, Народног позоришта у Крушевцу. Аутор је више филмских и ТВ костимографија. Од 2004. до 2008. год. предавала је сценски костим на Одсјеку за костимографију на Академији лијепих умјетности у Београду. На Катедри за позоришну и радио режију на Факултету драмских умјетности у Београду предаје сценографију и костимографију, у звању доцента од 2016. год. Добитник је награде УЛУПУДС-а за дипломски рад 1994, признања за дизајн костима YUSTAT-овог Бијенала сценског дизајна у представи "Момо" у режији Ђурђе Тешић, 2005. год, награде за најбољу костимографију у представи "Разбијени крчаг" у режији Игора Вука Торбице на 45. фестивалу "Дани комедије" у Јагодина, 2016. године. За "Град театар" је радила костимографију за представу "Кокошка" Николаја Кољаде у режији Јагоша Марковића, копродукцију са Југословенским драмским позориштем, (XIII фестивал, 1999. год), за "Пад" Биљане Србљановић у режији Горчина Стојановића, копродукцију са БИТЕФ-ом и фестивалом "Steirischen Herbst" (XIV фестивал, 2000. год) и дизајн свечаног отварања "Ал' своје нисмо разлоге прећутали" Стевана Копривице у режији Милана Караџића (XXII фестивал, 2006. год).

ВЛАДИМИР ПЕЈКОВИЋ рођен је 1976. год. Композитор из Београда. У његовом раду значајно мјесто заузима музика за позориште и филм. До сад је компоновао музику за више од сто педесет позоришних представа различитих жанрова, за које је више пута награђиван. Поред компоновања ради при театру и као музички супервизор, дизајнер звука и извођач (клавир, гитара, бас-гитара, жива електроника). Сарађује са београдским бендовима. Као композитор ради при институционалним и независним продукцијама у Србији и региону, Француској, Њемачкој, Италији, Словенији. Живи у Београду.

ВАРЈА ЂУКИЋ рођена је 1962. године у Загребу. Дипломирала је на Факултету драмских умјетности у Београду, Одсјек глума, 1980. године. Професионално се бави глумом од 1982. год. Снима филмове и игра у позоришним представама у београдским театрима. Добија признања за глуму као дебитант на филму, ЈФФ у Пули, а за дипломски рад награду Града Београда. Од 1985. до 1990. год. члан је ансамбла Црногорског народног позоришта у Титограду. Од 1989. до 2001. ради као асистент-сарадник на предмету глума на Катедри за глуму Факултета драмских умјетности у Београду. Од 1998. живи и ради у Подгорици као самостална умјетница. 2005. године оснива књижару “Карвер”. Од 2008. је поново члан ансамбла Црногорског народног позоришта у Подгорици. Играла у ТВ серијама и драмама на ЈРТ, РТС, играла у десетак филмова, у представама ЈДП-а (Београд), Атељеа 212 (Београд), Народног позоришта (Сомбор), Београдског драмског позоришта (Београд), Дах театра (Београд), Црногорског народног позоришта (Подгорица), „Града театра“ (Будва), Краљевског позоришта „Зетски дом“ (Цетиње), „Барског љетописа“ (Бар), Центра за културу (Тиват). Објављивала есејистику у позоришним и часописима за књижевност и културу у Црној Гори и Србији. Аутор је књига, радио-драма, позоришних представа. Добитница је најзначајнијих награда за глуму у Југославији, Србији и Црној Гори. Аутор је и менаџер међународног књижевног фестивала “Одакле зовем”, чији је организатор књижара “Карвер”. Аутор је и менаџер међународног конкурса “Вранац – најбоља кратка прича”. Као уредник приредила је књиге двадесет аутора из Америке, региона и Црне Горе. Иницијатор је и оснивач НВО „Простори“, бројних међународних пројеката из области културе, обаразовања и умјетничког стваралаштва. Мајка два сина, Михаила Мирковића и Јакова Поповића.

МИЛИЦА ГРУЈИЧИЋ рођена је 1983. год. у Книну. Након гимназије, уписала је глуму на Академији умјетности у Новом Саду, у класи Мише Јанкетића и Јасне Ђуричић, гдје је дипломирала 2007. год. Од 2004. је хонорарни сарадник Српског народног позоришта, а од 2010. стално је запослена у Драми СНП-а. Улоге у Српском народном позоришту у представама Радоја Чупића, Милоша Пушића, Егона Савина, Слађане Килибарде, Ане Томовић, Даријана Михајловића, Милене Павловић, Анђелке Николић, Горчина Стојановића, Немање Петроњеа, Дејана Мијача, Иве Милошевић, Виде Огњеновић, Андраша Урбана, Ане Ђорђевић и Соње Петровић. Глумила је и у представама Томија Јанежича („Шума блиста“ Милене Марковић, Атеље 212) и у театру „Промена“. Глуми и у филмовима и у ТВ серијама. Добитница годишње награде Српског народног позоришта за улоге у представама „Вечити младожења“, у режији и адаптацији Даријана Михајловића и „Час анатомије“ у режији Андраша Урбана, 2017. год, повеље ФЕДИС-а (Фестивал домаћих играних серија, Београд) за запажену улогу Јулијане Паланачки у ТВ серији „Santa Maria della Salute“, 2017. год, награде „Предраг Пеђа Томановић“ за улоге у представама „Час анатомије“, „Аника и њена времена“ и „Отпор“ 2017.

ИВАНА МРВАЉЕВИЋ рођена је 1976. год. на Цетињу. На Одсјеку за глуму Факултета драмских умјетности на Цетињу дипломирала је 1999. год. у класи проф. Бора Стјепановића. Од 1999. до 2006. године била је стални члан ансамбла Градског позоришта Подгорица, а 2001. са колегама оснива НВО „Театар Младих“ на Цетињу. Од 2007. до 2008. била је умјетнички директор Краљевског позоришта „Зетски дом“ на Цетињу. Од 2008. до 2010. године била је извршни директор у продукцијској кући „ММ Production“ из Будве. На Универзитету у Торину у Италији, 2012. завршила је мастер студије за кинематографску и телевизијску продукцију и међумедијалне комуникације. Директор је Градског позоришта Подгорица од јуна 2012. Глумила је у представама у режији Милана Караџића, Алисе Стојановић, Снежане Тришић, Николе Вукчевића, Стефана Саблића, Драгане Варагић, Ђурђе Тешић, Никите Миливојевића, Саше Миленковског, Иване Богићевић Леко, Роберта Рапоње, Даријана Михајловића, Петра Пејаковића, Колета Ангеловског, Бисере Колевске Белове, Иване Богићевић Леко, Јагоша Марковића, Љубослава Мајере. Глуми и у филмовима и ТВ серијама.

ПАВЛЕ ПОПОВИЋ рођен је у Колашину 1994. год. Дипломирао је на Факултету драмских умјетности на Цетињу у класи проф. Бранислава Мићуновића и доц. Бранка Илића, гдје је и специјализовао глуму, покрет и говор. До сада је остварио преко десет улога у позоришту, а најзначајније од њих су у представама: “Тре сореле” у режији Зорана Ракочевића, “Модро благо” у режији Сташе Копривице, “Млијеко у праху” у режији Стевана Бодрже, “Ми дјеца са станице Зоо” у режији Ане Вукотић, “Не играј на Енглезе” у режији Зорана Ракочевића. Учествовао је у значајном броју филмских и ТВ пројеката, од којих се издвајају: 3. сезона серије “Убице мог оца”, серија “Божићни устанак” и филм “Случајеви правде”.

БРАНКА СТАНИЋ рођена је 1985. год. Дипломирала је на Факултету драмских умјетности на Цетињу, у класи Бранимира Поповића. Поред бројних улога у испитним представама на факултету, играла је у представи “Ласице” Бојане Мијовић, у режији Стевана Бодрже (2011. год), Гогољевом “Ревизору” у режији Вељка Мићуновића (2010. год), “Саломе” у режији Едуарда Милера (2009. год), у представи “За развод је потребно троје” у извођењу продукције “Авангарда” (2012. год), “Инстант сексуалном васпитању” у режији Николе Вукчевића (2012. год), у “Урнебесној трагедији” Душана Ковачевића у режији Вељка Мићуновића (2014. год), “Personae non Grata” у режији Обрада Ненезића (2015. год), “Свети и проклети” у режији Обрада Ненезића (2016. год). Глумила је у бројним видео спотовима, кратким и студентским филмовима, серијама и дугометражним филмовима, међу којима су и филм “Паре или живот” Милана Караџића (2009. год), “Ас пик” Драшка Ђурановића (2011. год), “Дјечаци улице Маркса и Енгелса” (2012. год.) Николе Вукчевића. За глумачка остварења добила је следеће награде: награду за епизодну улогу у представи “Урнебесна комедија” на Фестивалу глумца у Никшићу (2015. год), награду за најбољу женску споредну улогу у филму “Дјечаци из улице Маркса и Енгелса” на 39. Мојковачкој филмској јесени, повељу за најбољег страног глумца, за улогу Леле у филму “Дјечаци из улице Маркса и Енгелса” на 49. Филмским сусретима у Нишу, специјалну награду жирија за улогу у представи “Ласице” на X Међународном фестивалу глумца у Никшићу (2011. год).

ВУКАШИН РАНЂЕЛОВИЋ рођен је у Београду 1992. год. Дипломирао је 2016. на Академији умјетности у Новом Саду, на Одсјеку за глуму на српском језику, у класи проф. Никите Миливојевића и асистента Јелене Ђулвезан и Бориса Лијешевића. У Српском народном позоришту запослен је од јануара 2018. Улоге у Српском народном позоришту у представама Мије Кнежевић, Радослава Миленковића, Атиле Береша, Золтана Пушкаша, Тијане Васић. Глумио је и у представама Академије умјетности, Позоришта младих из Новог Сада и позоришта „Промена“.

МИРОСЛАВ ФАБРИ рођен је у Бачкој Паланци 1958. год. Медицинску школу завршио је у Новом Саду. Дипломирао је глуму на Академији умјетности у Новом Саду 1983. год. У Српском народном позоришту у сталном ангажману је од 1989. год. Улоге у матичној кући у представама Златка Свибена и Милана Плетела, Жежија Јароцког, Слободана Унковског, Суаде Капић, Ратка Радивојевића, Љубише Ристића, Радослава Миленковића, Славенка Салетовића, Егона Савина, Радмиле Војводић, Љубослава Мајере, Бранка Поповића, Дејана Мијача, Марка Новаковића, Душана Петровића, Жанка Томића, Боре Драшковића, Кокана Младеновића, Радоја Чупића, Милана Белегишанина, Петра Јовановића, Анђелке Николић, Предрага Штрпца, Соње Вукићевић, Виде Огњеновић, Ксеније Крнајски, Иве Милошевић, Ленке Удовички, Николе Завишића, Даријана Михајловића. Добитник је награде за улогу Ломова у представи „После пола века/Просидба+Медвед+Јубилеј“ А. П. Чехова у режији Љубослава Мајере на Сусрету војвођанских позоришта 1994. год, похвале за Дан СНП-а 1998. год, годишње награде СНП-а за улогу Вратила у представи „Сан летње ноћи“ Вилијема Шекспира у режији и адаптацији Кокана Младеновића 2004. год.

ДРАГИЊА ВОГАЊАЦ рођена је у Руми 1967. год. Средњу музичку школу завршила је у Новом Саду 1984. Дипломирала је глуму на Академији умјетности у Новом Саду 1989. год. у класи проф. Бранка Плеше. У Српском народном позоришту је од 1. фебруара 1990. Улоге у Српском народном позоришту у представама Бранка Плеше, Невене Јанаћ, Жељка Орешковића, Душана Јовановића, Ратка Радивојевића, Љубише Ристића, Саше Миленковског, Радослава Миленковића, Славенка Салетовића, Богдана Рушкуца, Радмиле Војводић, Роберта Колара, Милана Караџића, Душана Петровића, Ласла Бабарџија, Душана Петровића, Ђурђе Тешић, Дејана Мијача, Кокана Младеновића, Жанка Томића, Филипа Марковиновића, Томија Јанежича, Лоранс Калам, Ане Томовић, Предрага Штрпца, Виде Огњеновић, Иве Милошевић, Анђелке Николић, Соње Вукићевић, Ленке Удовички, Мије Кнежевић, Андраша Урбана. Глумила је и у представама Хариса Пашовића, Радоја Чупића и Љубослава Мајере. Добитница је годишње награде Српског народног позоришта „Димитрије Мита Ружић“ за улогу Титаније у представи „Сан летње ноћи“ 2004. год, за улогу Петруњеле у представи „Дундо Мароје“ 2005. год, за улоге у представама „Брод за лутке“, „Је ли било кнежеве вечере“ и „Painkillers“, 2009. год, похвале СНП-а за улогу Мадам де Турвел у представи „Опасне везе“, 1998. год, награда „Предраг Пеђа Томановић“ за улогу Петруњеле у представи „Дундо Мароје“, 2005. год.

МАЈА СТОЈАНОВИЋ рођена је 1992. године. Дипломирала на Факултету драмских умјетности на Цетињу, у класи проф. Бранимира Поповића. Специјализовала предмет Глума и предмете Глас и Плес. Магистрирала 2018. на Факултету драмских умјетности у Београду, под менторством Биљане Машић, монодрамом „Каже мени мама“. Током студија на Цетињу и у Београду играла у испитним представама, од којих су неке и даље на репертоару Црногорског народног позоришта и АКУД-а „Бранко Крсманец“. У Црногорском народном позоришту, у ком је обавила стручно оспособљавање, играла је улогу Ифигеније у представи „o.REST IN PEACE“ у режији Стевана Бодроже. Члан плесног ансамбла у првој црногорској опери „Балканска царица“, у режији Радмиле Војводић. Дипломска представа „Венецијанка“ у режији Лидије Дедовић у Краљевском позоришту „Зетски дом“ на Цетињу. Игра у ауторском пројекту Обрада Ненезића, у представи Ане Радивојевић. Глуми у бројним серијама и у филмовима земље и региона, као и у студентским филмовима. Учествује и у друштвено-ангажованим пројектима која се баве правима дјеце. Умјетнички је директор Подгорица Арт Фестивала. Члан је Удружења глумаца Црне Горе.

ДУШАН ВУКАШИНОВИЋ рођен је 1992. у Чачку. Дипломирао је глуму на Академији умјетности у Новом Саду 2015. године у класи проф. Бориса Исаковића. Завршио мастер студије у класи проф. Хариса Пашовића. Игра у представама на репертоару Српског народног позоришта, позоришта Мадленијанум, Краљевачког позоришта, Новосадског позоришта/Újvidéki Színház, East-West центра Сарајево, продукције “Отелотворење” Нови Сад, као и позоришта “Промена”. Добитник награде Удружења драмских умјетника Војводине и награде за најбољег младог глумца на 68. Фестивалу професионалних позоришта Војводине 2018. године. Живи и ствара у Новом Саду.

ФИЛИП ЂУРЕТИЋ рођен је 1992. године. Дипломирао је на Факултету драмских умјетности на Цетињу, у класи Бранимира Поповића 2014. год, а наредне године је специјализовао предмете Сценски глас и Сценски покрет. По завршетку прве године студија играо једну од главних улога у филму “Дјечаци из улице Маркса и Енгелса” Николе Вукчевића. Глумио у бројним испитним представама, од којих неке и даље играју у Црногорском народном позоришту. Дипломска представа “Венецијанка” у режији Лидије Дедовић изведена је у Краљевском позоришту “Зетски дом”. Играо у представама Петра Пејаковића, Дејана Пројковског, Јагоша Марковића, Дина Мустафића у Црногорском народном позоришту, у представама Јагоша Марковића у Градском позоришту Подгорица. Играо у ауторским пројектима Обрада Ненезића, рађеним за Културни центар Бар и Центар за културу Тиват. Учествује у друштвено-ангажованим пројектима који се баве правима и образовањем дјецe.

НЕНАД ПЕЋИНАР рођен је 1970. у Руми. Завршио је Академију умјетности у Новом Саду у класи проф. Петра Банићевића. Члан ансамбла Народног позоришта Сомбор од 1997. до 2007. год. Од 2007. првак Дrame Српског народног позоришта. Добитник Стеријине награде 2000. године за улогу управника Бошка у представи „Ружење народа у два дела“ Слободана Селенића (адаптација и режија Кокан Младеновић). Остварио је преко двадесет пет насловних улога у продукцијама матичног позоришта у представама Жанка Томића, Филипа Марковиновића, Ане Томовић, Кокана Младеновића, Душана Петровића, Николе Завишића, Петра Јовановића, Виде Огњеновић, Иве Милошевић, Анђелке Николић, Горчина Стојановића, Дејана Мијача, Ане Ћорђевић, Ленке Удовички, Егона Савина, Александра Поповског, Андраша Урбана, и бројне епизодне улоге у осталим представама позоришта. Глумио је на филму и телевизији. Добитник је награде стручног жирија 4. Позоришног маратона Народног позоришта Сомбор за најбољег младог глумца за улогу Кристофера Мана у представи „Виловњак од западних страна“ 1996. год, глумачке награде „Бориних дана“ у Врању 1999. год, годишње награде Народног позоришта Сомбор 1999. год, на Дан позоришта, награде за најбољу мушку улогу на Сусретима војвођанских позоришта за улогу управника Бошка у представи „Ружење народа у два дела“ 2000. год, Стеријине награде за исту улогу, годишње награде Народног позоришта Сомбор на 10. Позоришном маратону 2002. год, награде за најбољу мушку улогу на Сусретима војвођанских позоришта за улогу Мелхиора Габора у представи „Буђење пролећа“ 2002. год, награде за најбољу мушку улогу на Фестивалу војвођанских позоришта за улогу Казимира у представи „Казимир и Каролина“ 2003. год, годишње награде СНП-а за тумачење више улога у сезони 2008/2009.

ИМПРЕСУМ:

Издавач: ЈУ "Град театар" Будва
13. јула 66
Будва

За издавача: Милена Лубарда Маројевић
Штампа: ДПЦ Подгорица
Тираж: 300 ком.

Будва, август 2018.

Ministarstvo kulture
Crne Gore

OPŠTINA BUDVA

Adriatic
PROPERTIES

Imate prijatelje!

MAJESTIC
BUDVA

Korkovado

